

Poezia Tagaduri scrisa de Lucian Blaga - comentariu

Poezia a fost publicata intaia oara in "Gandirea", in noiembrie 1924, si republicata in Rampa la o saptamana dupa aceea. In decembrie 1926 a fost reprodusa in "Credinta" si incadrata in volumul Lauda somnului, 1929. Volumul de Poezii din 1942 a reluat-o.

Lauda somnului indulceste tonurile disperarii din volumul in marea trecere. Conotatiile somnului pornesc de la situarea constiintei in raport cu existenta individuala si cea anonima, care se contopesc una in cealalta. Somnul transfigureaza peisajul interiorizandu-l, spiritualizandu-l - inca un punct de similitudine cu eminescianismul.

Titlu sugestiv pentru etapa din care face parte - alaturi de Veac, Paradis in destramare, Cap aplecat, Fum cazut - Tagaduri este un poem definitoriu pentru situarea in Univers a eului despartit de temeieri. Semnele risipirii se inmultesc. Ramuri cazute de arbori, toamna, pasari cazand din inaltimi, tristetea, negarea, sfarsitul vorbesc despre o alunecare in neant. Dincolo de semnele concrete, dar compunand o alegorie a dezechilibrului universal, poemul metaforizeaza si abstractizeaza sensuri ambigue, nelinisti din care nu se poate iesi.

Arborii "cu crengi tagaduitoare aplecate / fac scoarta in jurul unui launtric suspin" reconstituind metaforic ivirea si asfintirea formelor inceputului. Alunecarea in sine a Universului parasit de divinitate, alienat, devine grava istovire si ratacire a sensului primordial: "Pe toate potecile zilei / cu suras tomnatic / se rastignesc singuri / Cristosi inalti pe cruci de arin". Multiplicarea ascunde sensul primejdiei de a fi pierdut Centrul. Natura e atinsa de aceasta "boala" ce marcheaza intrarea intr-un alt ev, apocaliptic. Lipsesc miscarile revoluate, in forme stihiale, pe care imaginile escatologice eminesciene le desfasurau ca reveniri la starea precosmica, dar, in mijlocul lumii familiare terestre, cantate cu exaltari extatice in Poemele luminii, asemenea forme ale declinului sunt insinuari ale mortii in insasi substanta materiei locuite candva de spirit.

Ratacirea pe drumuri fara tinta in seamna "sondajul abisalului", "cautare fara ultim raspuns", instrainare de "intregul rotund departat", de "corola de minuni", si "tristetea", "negarea", "sfarsitul" pun pecete asupra acestei reintoarceri a Cosmosului la ipostaza sa pre-conceptuala. Multiplicarea, si aici, are semnificatii in sfera compromiterii valorilor originare: multele drumuri figureaza pierderea drumului unic catre "cosmosul exemplar", adica "abolirea relatiei", "dereglaarea ei" (Ion Pop, op. cit.). Puterile energetice ale cantecului, care altadata tineau in fiinta elementele, au pierit. O tragica nostalgie razbate in marginea aspiratiei comuniunii. Caderea in moarte e fara speranta: "niciun cantec nu ma indeamna l sa fiu inca o data".

Strain in mijlocul acestei atrofieri a spiritului si universului, eul a pierdut tocmai puterea de a se regenera, de a-si intretine focul interior: "Din sangele meu nu mai e nimeni chemat / sa-si ia inceputul trairilor, / nu, nu mai e nimeni chemat. "Dorul nemarginit" care atragea in fiinta fenomenele in poezia eminesciana are drept corespondent aceasta "chemare", intruchipata de "albe fecioare" si "negre fecioare", calcand pe "caile vremii" cu "pas adanc ca de soarta". Lumii

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

---

acesteia care a pierdut sensul existential i-au disparut tocmai resursele regenerarii: "indemnuri ceresti / sa fim inca o data, / sa fim inca de-o mie de ori, / sa fim, sa fim!". Cantaretul coboara in Infern cu lira stinsa de cantec si singuratatea lui e "repaos" definitiv, e "tagaduire" indurerata a esentei irepetabile a eului. Langa "ape cantatoare" eul se apara: "eu nu! Amin".

Asadar, "geografia mitologica" grav alterata este reflexul degradarii spiritului rupt de esenta sa originara si de valorile mitului instaurator de lume, spirit care, problematic fiind, e atras / alienat de spatiul "meccanic" al orasului si care isi constata prabusirea interioara - efect al pierderii credintei in perfectiunea cosmosului, efect al unei aventuri a cunoasterii din care eul iese infrant sau vinovat.